

Демократија: Владавина већине. Систем владавине у којој је апсолутна власт у рукама народа који је спроводе директно или индиректно кроз систем репрезентације који укључује периодичне и по потреби непериодичне слободне изборе на којима сви пунолетни држављани имају право гласа и на којима сваки глас вреди исто.

Циљ овог текста је да покаже да је, супротно глобалној мозгоиспирајућој пропагандној кампањи, демократија ЛОШ систем управљања.

Покажимо прво велике мане демократског система репрезентације. При оваквом систему сви пунолетни држављани – грађани, сваких неколико година бирају одређене политичке партије и/или појединце којима поверавају места у државној управи и државне функције на одређени временски период. Мане оваквог приступа су следеће.

Ограниченост избора и немогућност контроле: За велики број бирача не постоји партија и/или кандидат чији програм у потпуности одговара бирачима те бирачи нису у стању да гласају за оно што заиста желе. Такође, програми политичких партија и појединих кандидата су несвеобухватни те бирачи не могу бити сигурни да ли ће њихова воља у свим ситуацијама бити испоштована. Чак и да могу бити сигурни да ли се њихова воља спроводи или не, због немогућности контроле власти, не постоји начин да моменталну свргну власт чим се већина бирача не сложи са неким владиним потезом.

Популизам: Услед оваквог система влада ће, поготову непосредно пре поновних избора, пре доносити популарне него исправне одлуке чиме ће, под окриљем демократије, чинити огромну штету држави и народу.

Претпоставимо сада да уместо репрезентативног система бирачи гласају о свакој одлуци коју држава намерава да донесе. Више је него очигледно да би тада држава била суочена са крајњом неефикасношћу и практичном немогућношћу да донесе било какав озбиљнији пакет мера услед великог броја бирача. Такође, постојала би реална могућност да држава нема никакав дугорочни план не по ком питању услед неконзистентности одлука које се доносе.

Чак и да се сви до сада наведени проблеми реше остаје чињеница да су основни принципи на којима демократија почива погрешни и бесмислени.

Право гласа: Није рационално, можемо чак рећи да је потпуно сулудо, да сви имају право гласа само зато што задовољавају одређену старосну границу. Заиста, да ли постоји иједан ваљан аргумент да људи попут осуђиваних злочинаца и сличних имају право гласа? Има ли смисла да људи који нису елементарно образовани учествују у одлукама руковођења државе и нације? Право гласа не треба бити свакоме гарантовано већ га треба заслужити.

Компетентност: Контрапродуктивно је да рудари гласају о томе како треба уредити здравство, да доктори гласају о уређењу саобраћаја и слично. Нико није довољно компетентан да одлучује о свему. Управо због потпуно супротне, погрешне, претпоставке демократије вероватноћа да се донесу погрешне одлуке знатно је већа него када би одлуке доносили компетентни и стручни људи. Маса увек доноси лошије одлуке него друштвена елита (овде под елитом не мислимо на аристократију и/или олигархију већ на праву елиту тј. интелектуални, научни и културни врх друштва). Чак је и Хитлер, човек који је начинио огромно зло како сопственом народу тако и целом свету, био изабран демократски, већином гласова.

Вредност гласа: Једна од основа демократије, подједнака вредност гласа свих, такође нема смисла. Један енглески писац је то јако лепо и духовито објаснио рекавши: „Демократија је систем у коме идиоти владају – само ако их има довољно.“ Заиста, не може глас једног мудраца да вреди мање од гласова двојице будала. Колико год неки волели да то поричу, остаје чињеница да НИЈЕ свачији глас једнако вредан.

И поред свих мана демократије, демократски тј. квази-демократски системи и даље опстају.